

Arrest

nr. 105 426 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Zowly (district Chimtal, provincie Balkh). U bent een sjjiitische Sadat van etnische origine. Ten tijde van de mujahedin liep u acht jaar school. Toen zijn de Taliban gekomen. Ze staken de school in brand en doodden de mensen van uw dorp. Ook uw vader liet daarbij het leven. Uw zus huwde een twaalf jaar geleden en trok met haar man naar Iran. Uw moeder woont sedert enkele jaren bij uw zus.

U werkte op de gronden die u van uw vader had geërfd. U verkocht ook kippen en eieren op de markt in het nabijgelegen district Balkh. Zeven jaar geleden huwde u. U heeft vier kinderen.

Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan leerde u een andere vrouw kennen. U begon een relatie met deze vrouw, N.(...) genaamd. N.(...), een Tadzjiekse, was echter al gehuwd met een Pashtoun.

Twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan namen u en N.(...) een vliegtuig in Mazar-i Sharif. Dit vliegtuig bracht jullie naar Herat. Jullie huurden er een huis. In die tijd kwam de man van N.(...) te weten dat jullie een relatie hadden. Ook uw broers werden hiervan op de hoogte gebracht. Er werd een oproepingsbrief van de politie bij u thuis in Chimalt afgeleverd. Toen uw broer u via de telefoon vroeg of u inderdaad een overspelige relatie had, ontkende u dit.

Op een dag ging u met N.(...) winkelen in Herat. Plots werd zij door twee politiemensen staande gehouden. U vluchtte weg maar zag vanop een afstand hoe zij werd gearresteerd. U bent vervolgens naar Iran gegaan. U hoorde van uw schoonbroer dat uw vrouw door de man van N.(...) was ontvoerd maar na een week weer vrijgelaten.

U vreesde de autoriteiten, uw broers die u wilden vermoorden evenals de wraak van de man van N.(...). Omdat u niet kon terugkeren naar Afghanistan en omdat ook uw moeder in Iran u verweet de eer van de familie te hebben geschonden, bent u verder gereisd. U ging naar Griekenland waar u zes maanden zou blijven. U reisde via Italië en Frankrijk verder naar België. Op 06/09/2012 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee foto's voor. U zegt dat deze vrouw uw geliefde N.(...) is. Sinds uw vertrek uit Afghanistan heeft u geen nieuws meer over haar. Evenmin heeft u nog enig contact met uw schoonbroer in Iran of met uw broers en vrouw in Chimalt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over uw leven en verleden in Afghanistan vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, wat uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in het gedrang brengt. Zo stelt u dat u acht jaar school liep in uw district maar u kan niet verduidelijken wanneer u naar dit lyceum in Chimalt zou zijn gegaan. U stelt dat u naar school ging tot de Taliban kwamen en de school vernielden. U situeert deze gebeurtenis in 1377 (1998). Op de vraag in welk jaar u dan voor het eerst naar school ging, kan u geen antwoord geven (CGVS, p.3). U zegt zich wel te herinneren dat u veertien of vijftien jaar oud was toen u naar school begon te gaan (CGVS, p.3,4). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat u veel jonger (zes of zeven jaar oud) moet zijn geweest, zegt u dat u het niet meer weet. Gezien uw beweerde geboortjaar (1983), moet er eerder worden vanuit gegaan dat u veertien of vijftien jaar oud was toen de Taliban naar uw regio kwamen (volgens u in 1998). Dat u niet kan verduidelijken of u zes dan wel veertien jaar oud was toen u voor het eerst naar school ging, is niet geloofwaardig. Bovendien springen nog twee eigenaardigheden in het oog. Ten eerste verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u enkel uw lager onderwijs afmaakte, wat gelijk staat met zes jaar. Deze keer beweert u dat u acht jaar onderwijs heeft gevolgd. Bovendien zou u naar school zijn gegaan in een district waar het Pashtou de voertaal is (CGVS, p.2) maar blijkt dat u die taal geenszins spreekt. Dit in tegenstelling tot het Engels, een taal die u wel machtig bent en die u naar eigen zeggen in het zevende en het achtste jaar onderwezen kreeg. Dat u geen Pashtou kent en dat de kinderen van een school in een ruraal gebied Engels leren, nota bene in de tijd van de mujahedin (CGVS, p.12), lijkt weinig waarschijnlijk.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen over de dood van uw vader af. Terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog zei dat uw vader een natuurlijke dood stierf (CGVS, p.8, DVZ, punt 11), beweert u nu dat uw vader in 1377 (1998), en dus vijftien jaar geleden, door de Taliban gedood werd (CGVS, p.8). Als u gevraagd wordt waarom u dergelijke feiten niet tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde, antwoordt u dat u er niet over wou praten omdat u andere dingen aan uw hoofd had (CGVS, p.8), wat niet ernstig is.

Ook over uw beroepsactiviteiten in Afghanistan legt u gewijzigde verklaringen af. Hoewel u eerder beweerde dat u landbouwer was op eigen gronden en op de gronden van anderen (DVZ, punt 10b), verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat u niet geïnteresseerd was in landbouw (CGVS, p.10), dat u integendeel kaas, kippen en eieren verkocht (CGVS, p.8), dat u weliswaar zelf wat grond had maar dat u zeker niet werkte op het land van derden (CGVS, p.11). U beweert bij hoog en bij laag dat u eerder niets zei over landbouw op andermans gronden (CGVS, p.11), terwijl het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken daaromtrent nochtans zeer duidelijk is.

Wat uw geloofwaardigheid wederom aantast, is de vaststelling dat u zelfs over de leeftijd van uw kinderen tegenstrijdige verklaringen aflegt. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken zei u nog dat uw zoon A.(...) het oudste kind is. Ahmed zou vijf jaar oud zijn. Daarna zouden uw dochters R.(...) (drie jaar), Z.(...) (twee jaar) en het jongste kind, uw zoon M.(...) (een jaar) komen. Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u heden verklaart dat uw dochter R.(...) met zes jaar uw oudste kind is (CGVS, p.7), dat A.(...) drie jaar oud is en Z.(...) vijf jaar. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen

met betrekking tot de leeftijd van uw kinderen, zegt u eerst dat de Dienst Vreemdelingenzaken misschien fouten maakte (CGVS, p.8) en argumenteert u vervolgens dat u veel stress heeft (CGVS, p.7). Het is bijzonder weinig geloofwaardig dat stress er zou toe leiden dat u zich niet zou kunnen herinneren wie het eerstgeboren kind is. Dat u dit niet kan roept eens te meer vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Dit blijkt overigens ook tijdens het gehoor wanneer uw asielmotieven ter sprake komen. Diverse keren laat u zich betrappen op uitermate vage en onsamenhangende verklaringen. Ten eerste is het zeer merkwaardig dat u geen nieuws zou hebben over wat er sedert de beweerde arrestatie van N.(...) met deze vrouw zou zijn gebeurd (CGVS, p.6). U argumenteert dat u het telefoonnummer van uw schoonbroer in Herat, die mogelijks meer nieuws over N.(...) zou hebben, kwijtspeelde toen u in Italië was (CGVS, p.6,12). Dit overtuigt niet, te meer u voor uw aankomst in Italië zes maanden in Griekenland verbleef en u op dat moment wél nog het nummer had. Dat u geen informatie bezit over het lot van uw geliefde, is een zeer opmerkelijke vaststelling.

De bedrieglijkheid van uw relaas blijkt evenzeer als u nogmaals een nieuw element aan uw relaas toevoegt. U beweert nu dat de echtgenoot van N.(...) uw vrouw zou hebben ontvoerd. In Iran zou u dan van uw schoonbroer hebben vernomen dat uw vrouw na een week vrijgelaten werd (CGVS, p.5). Op de vraag waarom u deze ontvoering niet ter sprake bracht tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zegt u dat het erg moeilijk voor u is om zo iets te zeggen. U verklaart ook dat u het niet durfde te zeggen (en dit omwille van uw cultuur) en dat u zelfs uw advocaat niet op de hoogte bracht van dit feit (CGVS, p.5). Dergelijke argumentatie overtuigt in het geheel niet, te meer u even later zegt dat u dit alles niet vermeldde omdat u bij het eerste gehoor gevraagd werd om het kort te houden (CGVS, p.6).

Nog tijdens het gehoor blijkt dat u een aantal zaken in het geheel niet in de tijd kan situeren. Zo kan u zich vreemd genoeg niet herinneren in welke maand N.(...) werd gearresteerd (CGVS, p.6) en kan u evenmin verduidelijken wanneer u een relatie met de vrouw begon (CGVS, p.7). Voorts verklaart u dat men via het gsm-verkeer tussen u en N.(...) te weten kwam dat jullie een relatie hadden. Echter, u kan het telefoonnummer van uzelf (CGVS, p.9) noch dat van van N.(...) (CGVS, p.10) herinneren. Verder weet u niet meer in welke maand van welk jaar u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p.4), hoewel u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog een precieze datum gaf. Vervolgens, als het Commissariaat-generaal u vraagt of u Afghanistan voor of na Nawrooz (het Afgaanse Nieuwjaar op 1 hamal) vertrok, antwoordt u eerst dat u het niet weet. Vervolgens stelt u dat u in Iran was toen men Nawrooz (1 hamal) vierde, dit terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog zei dat u Afghanistan pas op 24/03/2012 (of 5 hamal) verlaten heeft. Dergelijke vage en weinig consistente verklaringen ondermijnen uw resterende geloofwaardigheid.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde overspelige relatie en de daaruit volgende problemen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het Commissariaat-generaal ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Echter, wat u betreft dient te worden opgemerkt dat u, als gezonde jongeman, zich aan de veiligheidssituatie in Chimtal kan onttrekken door u in de Afgaanse hoofdstad Kabul of in de nabijgelegen stad Mazar-i Sharif te vestigen. Uit bovenstaande argumentatie kan bovendien worden afgeleid dat u zelf niet duidelijk maakt welke uw precieze achtergrond is. Tijdens het gehoor legde u onduidelijke en zelfs bedrieglijke verklaringen af over uw scholing, de dood van uw vader, uw familiale situatie en uw beroepsactiviteiten. Dat u een objectieve beoordeling van uw werkelijke achtergrond middels frauduleuze verklaringen onmogelijk maakt, duidt er op dat u één en ander tracht te verbergen. Echter, er mag worden vanuit gegaan dat u een volgens Afgaanse normen meer dan gemiddelde opleiding genoten heeft. Alleszins beheerst u het Engels en het Dari.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat in uw geval Kabul of Mazar dient te worden overwogen als een volwaardig vestigingsalternatief.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In

casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul of Mazar en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tevens blijkt uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul of in de stad Mazar-i Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul of in Mazar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U legt enkele foto's voor die bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Deze foto's zeggen niets over de identiteit van de persoon die erop te zien is, noch over de problemen die u zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 62 juncto artikel 39/82 § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de

bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft al zijn kinderen opgesomd, maar blijkbaar heeft de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken de leeftijd van de kinderen verkeerd vertaald. Het komt wel vaker voor dat tolken zich vergissen of gewoon verkeerd vertalen. Verzoeker deelde mee dat hij een klein beetje Pashtou spreekt, net zoals hij ook een beperkte kennis heeft van het Engels. Dat hij zich voor zijn consultatie met zijn advocaat heeft laten bijstaan door een tolk Dari toont aan dat zijn kennis van het Engels met een korreltje zout mag worden genomen. Men mag ook niet vergeten dat veel Afghanen die in België asiel aanvragen het Pashtou niet verstaan. Kandidaat-vluchtelingen zijn vaak geneigd om mee te delen dat ze een beetje Engels spreken als ze in realiteit maar een paar woorden verstaan. De kennis van het Engels werd overigens niet getest tijdens het gehoor, waardoor hieromtrent niet kan worden geoordeeld. De provincie Balkh staat op de lijst van de Verenigde Naties en komt in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Helaas houdt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hier geen rekening mee en vindt men dat er een intern vluchtalternatief is in Kabul en Mazar-i Sharif. Verzoeker verwijst met betrekking tot de veiligheidssituatie naar de ambtsberichten van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker kan niet naar de Afghaanse autoriteiten gaan, aangezien zij nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdt hier geen rekening mee bij het nemen van een beslissing.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dood van zijn vader door op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat hij 10 jaar geleden stierf (stuk 9, verklaring, punt 11) en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarentegen te stellen dat hij 15 jaar geleden vermoord werd door de taliban (stuk 3, gehoorverslag, p. 8); (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn beroepsactiviteiten in Afghanistan door op de Dienst Vreemdelingenzaken te stellen dat hij landbouwer was op eigen gronden en op de gronden van anderen (stuk 9, vragenlijst, punt 10b), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat hij niet geïnteresseerd was in landbouw, zeker niet op het land van anderen werkte

en integendeel kaas, kippen en eieren verkocht (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 11); (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de leeftijd van zijn kinderen door op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat zijn zoon A. vijf jaar is en daarmee het oudste kind is, zijn dochter R. drie jaar is, zijn dochter Z. twee jaar is en M. een jaar is (stuk 9, verklaring, punt 16) en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaart dat zijn dochter R. met zes jaar zijn oudste kind is en dat A. drie jaar oud is en Z. vijf jaar (stuk 3, gehoorverslag, p. 7, 8); (iv) het niet aannemelijk is dat hij geen nieuws heeft over het lot van zijn beweerde geliefde te meer daar hij argumenteert dat hij het telefoonnummer van zijn schoonbroer in Herat, die mogelijks meer nieuws over N. zou hebben, kwijtspeelde toen hij in Italië was (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 12), terwijl hij ook verklaarde voor zijn aankomst in Italië zes maanden in Griekenland te zijn verbleven (stuk 9, verklaring, punt 35) en op dat moment aldus wél nog het nummer had; (v) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeld heeft over de beweerde ontvoering van zijn vrouw door de echtgenoot van zijn geliefde (stuk 3, gehoorverslag, p. 5); (vi) verzoeker niet in de tijd kan situeren wanneer zijn geliefde werd gearresteerd (stuk 3, gehoorverslag, p. 6), noch wanneer hij een relatie met haar begon (stuk 3, gehoorverslag, p. 7), noch wanneer hij Afghanistan verliet (stuk 3, gehoorverslag, p. 4) en omtrent dit laatste tegenstrijdige verklaringen aflegt aangezien hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog een precieze datum gaf (stuk 9, verklaring, punt 35) en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat hij niet wist of hij Afghanistan voor of na Nawrooz verliet en voorts aangaf dat hij in Iran was toen men Nawrooz (1 hamal) vierde (stuk 3, gehoorverslag, p. 4), en hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat hij Afghanistan pas op 24/03/2012 (of 5 hamal) verlaten heeft (stuk 9, verklaring, punt 35).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de tegenstrijdige verklaringen die hij zou hebben afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals de opsomming van de leeftijd van zijn kinderen, te wijten is aan een verkeerde vertaling door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad dat de vaststellingen in de bestreden beslissing dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar, te meer daar het verslag aan verzoeker werd voorgelezen in het Dari en verzoeker ermee heeft ingestemd dat de inhoud van de verhoorverslagen overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft gegeven (stuk 9, vragenlijst CGVS en verklaring DVZ).

3.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man en spreekt naar eigen zeggen Dari en Engels (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 1). Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift te kennen geeft dat hij een beperkte kennis van het Engels heeft en opmerkt dat kandidaat-vluchtelingen snel geneigd zijn om mee te delen dat ze een beetje Engels spreken, maar dat ze in realiteit slechts een paar woorden verstaan, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet te kennen gaf dat hij Engels kent en het op school gestudeerd heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 1). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Nederlandse ambtsberichten Afghanistan waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift uit citeert, bespreken algemeen de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen en wijzen zelfs op een aanslag in Kabul, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen. Zoals reeds gesteld is er nergens sprake van een gedwongen repatriëring bij een beroep tegen een beslissing waarbij uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

3.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF